

Hvis der er terrorister, der kaprer et fly og skyder alle passagererne, jamen så kunne man da godt forestille sig, der var personer inden for ethvert parti, der vil gå ind for dødsstraf.

Dermed siger jeg også, at det ikke er sådan, at det står i Dansk Folkepartis partiprogram, at vi går ind for dødsstraf, og derfor forstår jeg ikke rigtig, hvorfor fru Elisabeth Arnold pludselig er interesseret i det. Vi har en generel retspolitisk debat herinde, der handler om den grovere vold og ikke specielt dødsstraf eller deslige.

Men det, jeg godt vil holde fast i, er at prøve at finde ud af, om den ånd, som hr. Bjørn Elmquist havde, og som fru Elisabeth Arnold har ført videre inden for Det Radikale Venstre, med at det politiet, der er de onde, og det er forbryderne, der skal plejes både det ene og det andet sted, stadig væk eksisterer, for så får vi jo altså ikke nogen ændringer i retssystemet her i landet. Det er det, jeg ønsker et svar på fra fru Elisabeth Arnolds side.

Første næstformand (Birte Weiss):

Fru Elisabeth Arnold, og vi går derefter tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Den ånd, som hr. Peter Skaarup efterlyser, kan jeg da meget kort beskrive således, og det er for øvrigt nogle principper, man genfinder i den menneskerettighedserklæring, hvis 50-års-dag vi fejrer i dag, at enhver har ret til en fair rettergang, enhver – selv den, der er mistænkt for den værste forbrydelse – har ret til en forsvarer, og ingen kan fængsles uden dom. Bare for at tage et par eksempler.

Søren Søndergaard (EL):

Som debatten har vist, er der i hvert fald to områder i dansk politik, hvor det er lidt vanskeligt at diskutere nogenlunde sagligt. Det ene er udlændingepolitikken, og det andet er straf og vold. Og når man så, som vi har set det i dag i denne her forespørgsel, kombinerer de to områder i en pærevælling, så bliver resultatet jo lidt derefter.

Vi synes, at den kampagne, som Dansk Folkeparti har afsat 1 mio. kr. statsbetalte partistøttekroner til at gennemføre, er usaglig.

Partiet har været fremme med forskellige udtalelser om formålet med kampagnen. Vi har hørt en del af dem i dag, og vi har kunnet læse

dem i pressen. »Volden ud af Danmark – tryghed nu« lyder sloganet.

Spørgsmålet er: Hvem kan ikke blive enige om, at det er godt med tryghed, for hvem ønsker at leve utrygt? Hvem kan ikke blive enige om, at volden skal stoppes? Ingen formentlig. Og derfor må man jo spørge: Hvorfor skal vi diskutere vold og tryghed?

Vi synes ikke, at man skal diskutere det for at tilfredsstille forespørgerne, så de kan fortælle deres partimedlemmer, at de har fået noget ud af millionen. Vi synes, det skal diskuteres for at gøre en indsats for at få stoppet den skrækkampagne, den angstkampagne, den utryghedskampagne, som Dansk Folkeparti – det skal siges – ikke er alene om at stå for.

Vold er noget skidt. Det er noget skidt for ofrene først og fremmest, og det er noget skidt for samfundet. Det er såmænd også noget skidt for voldsforbryderne. Men det er endnu mere skidt, at politikere forsøger at slå plat på et alvorligt problem, især når de løsninger, som de lægger frem, ikke hjælper, men udelukkende skaber øget frygt.

Et citat fra kampagnen lyder: »Vi vil ikke finde os i, at ældre mennesker og andre borgere ikke kan gå på gaderne om aftenen uden at være nervøse for at blive slået ned, truet eller forulempet på anden måde«, hedder det i et indlæg, fru Pia Kjærsgaard havde i Søndagsavisen.

Stillet over for det udsagn må man selvfølgelig spørge: Hvordan tror Dansk Folkeparti, at de forskellige indgreb og stramninger, som partiet mener skal gennemføres, vil gøre det mere trygt for ældre at gå en aftentur?

Selvfølgelig vil hverken øget straf, anonyme vidner eller opdragelsesanstalter til unge gøre det mere trygt. Det vil heller ikke være mere trygt for de ældre i Danmark at vide, at hvis de bliver ofre for et eller andet ubehageligt, så står der psykologer parat, som de kan få støtte fra, og som de kan gøre brug af. Det nytter heller ikke noget at fortælle de ældre, at faren for at blive overfaldet rent statistisk set er minimal. For så længe frygten for overfaldet eksisterer hos den enkelte, så kan nok så mange love og statistikker ikke fjerne den.

Derfor handler det i lige så høj grad om at fjerne frygten. En del af det er den debat, vi har i dag, en del af det er at arbejde for mindre vold, og en del af det er at sætte ind i forhold til de situationer, hvor folk føler frygten. Hvor er det for eksempel?